

**AHA**

© Мануела Драганова, *автор*

© Моника Писарова, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2019

ISBN: 978-954-28-2997-3

ΜΑΝΥΕΛΑ ΔΡΑΓΑΗΟΒΑ

ΑΗΑ

*На моето семейство...*

## СЪДЪРЖАНИЕ

|                                                  |     |
|--------------------------------------------------|-----|
| Глава първа. АНА.....                            | 7   |
| Глава втора. КОЛЕКТОРЪТ.....                     | 14  |
| Глава трета. ЧЕРВЕНАТА ПАПКА.....                | 21  |
| Глава четвърта. ИСТОРИЯТА ЗАД ЧЕРВЕНАТА ПАПКА... | 28  |
| Глава пета. БЕБЕТО.....                          | 37  |
| Глава шеста. ЗАВРЪЩАНЕТО НА АНА.....             | 44  |
| Глава седма. КОШМАРЪТ.....                       | 48  |
| Глава осма. ПРЕЛЪСТЯВАНЕТО.....                  | 61  |
| Глава девета. АКЦИИТЕ.....                       | 67  |
| Глава десета. ПОЛИЧБАТА.....                     | 77  |
| Глава единайсета. ФАЛСТАРТЪТ.....                | 82  |
| Глава дванайсета. ИНЦИДЕНТЪТ.....                | 87  |
| Глава тринайсета. ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО.....          | 98  |
| Глава четиринайсета. ДИПЛОМАТЪТ.....             | 109 |
| Глава петнайсема. ХИПОДРУМЪТ.....                | 123 |
| Глава шестнайсема. ДОК.....                      | 132 |
| Глава седемнайсема. СРЕЩА С АСОЦИАЦИЯТА.....     | 139 |
| Глава осемнайсема. В ЗОРТА НА ПЪРВИЯ СЕЗОН ..... | 144 |
| Глава деветнайсема. ЩОМ ИМА ЖЕЛАНИЕ .....        | 150 |
| Глава двайсема. ПЪРВОТО НАДБЯГВАНЕ.....          | 158 |

|                                                |     |
|------------------------------------------------|-----|
| Глава двайсет и първа. КМЕТЪТ ИДВА.....        | 165 |
| Глава двайсет и втора. САНТИМЕНТАЛНО.....      | 177 |
| Глава двайсет и трета. ЖОКЕЙ КЛУБЪТ.....       | 184 |
| Глава двайсет и четвърта. КОМПЛЕКСЪТ.....      | 193 |
| Глава двайсет и пета. ГОЛЯМОТО ДЕРБИ.....      | 197 |
| Глава двайсет и шеста. МЪКАТА.....             | 210 |
| Глава двайсет и седма. АЛЧНОСТТА.....          | 218 |
| Глава двайсет и осма. ПЛЕЙБОЯТ.....            | 224 |
| Глава двайсет и девета. КРАХ.....              | 240 |
| Глава трийсета. НЯКЪДЕ В ЛАТИНСКА АМЕРИКА..... | 246 |
| Глава трийсет и първа. ХОТЕЛЪТ.....            | 256 |
| Глава трийсет и втора. ОКСФОРД.....            | 272 |
| Глава трийсет и трета. ПЪТУВАНЕ В ИТАЛИЯ.....  | 284 |
| Глава трийсет и четвърта. КОНФЛИКТЪТ.....      | 289 |
| Глава трийсет и пета. ПРОМЕНИ.....             | 297 |
| Глава трийсет и шеста. КАЛИФОРНИЯ.....         | 310 |
| Глава трийсет и седма. ЕМОЦИИ.....             | 316 |

## Глава първа

### АНА

**А**надромните риби, каквато е съомгата, се раждат в речна вода, но след това мигрират в океана, за да съзреят и да се научат да оцеляват. Щом станат готови за размножаване, водени от природните си инстинкти, те започват да плуват нагоре срещу бързеите, за да се върнат при извора. Етимологията на думата *анадромен* идва от гръцки език. Означава да се движиш срещу течението, търсейки алтернативни варианти.

Някъде над Атлантическия океан, в задушния сумрак на претъпкан самолет, пътуващ вече повече от десет часа от Франкфурт за Сан Франциско, на девети ред до прозореца вдясно една жена четеше книга. Пътниците около нея дремеха в причудливи пози. Тук-там между редиците седалки мъждукаха светлини от монитори. Монотонното жужене на двигателите създаваше усещане за безвремие.

„Разбрах, че при поражението на всеки достоен човек се стига до една точка, когато само собственото му съгласие може да позволи на злото да го победи...“ – Ана препрочиташе тази фраза за пореден път, когато я раздруса турбулентия. Буквите се размазаха.

*Е, добре, стига за днес*, каза си тя, отбеляза с портретна снимка на момиченце страницата в третия том „Атлас изправи рамене“ и затвори книгата. Трябваше да си признае, че сюжетът на романа я бе впечатлил силно. Бунт на свободомислещите хора... Убийство и възкресение на човеш-

кия дух... Справедливост... Уважение... В трилогията на Айн Ранд се разказваше за свят, в който търпението на прогресивните и предприемчиви личности се изчерпва и те отказват повече да бъдат грабени, лъгани и унижавани от негодниците, които се крият под етикета „гражданско общество“. Вдъхновени от водача си Джон Голт, един по един всички достойни хора загърбват бизнеса си, банковите си сметки и суетата, за да се оттеглят в изолирана и пазена в дълбока тайна долина. Там започват сами да си произвеждат всичко необходимо. Създават общност, където цари морал на разума. В същото време останалите без източници на приходи изгладнели политици, държавни служители, измамници и синдикалисти постепенно се изяждат помежду си. Настъпват разруха и гражданска война...

Бунт. Напоследък Ана се възмущаваше, негодуваше, гневеше се на несправедливостите и безобразията, случващи се в държавата ѝ – действителност, в която тя се бе борила да оцелее и да се докаже години наред. Действителност, която след конфликта ѝ с Колектора бе станала твърде солена за нейния вкус...

*Да жадуваш волност, не суета – знам го това усещане,* помисли си Ана, преди да се протегне и да изгаси светлинката от панела над седалката си. Чертите на лицето ѝ изплуваха в сумрака – бледа кожа, тъмна коса, кафяви очи и червило с цвят на праскова – жена в ранните си четиресет. На външен вид – нищо необичайно. Но дълбоко в себе си Ана скъпо пазеше големите си мечти и определено количество... е, тя искрено се надяваше да е някакъв вид мъдрост. Сякаш за да изпита силата на нейния характер, досега съдбата ѝ бе поднесла низ от премеждия, чертаейки житейския ѝ път като кардиограма – върхове и спадове, върхове и спадове, пълна липса на монотонност. Може би някои хора щяха да

кажат, че пътят ѝ е серия от провали, други пък биха го описали като серия постижения. Баща ѝ я бе научил, че животът е такъв, какъвто си го направиш, затова и Ана бе спокойна – винаги бе давала най-доброто от себе си.

След леко примигване светлинката вляво изчезна, а наблизоревна бебе. Пътниците постепенно започнаха да се разбуждат. Чуваха се шумове от сервизното помещение. Ана вдигна сенника на илюминатора и остави погледа си да се рее. Навън се развиделяваше – небето ставаше все по-светло и все по-цветно.

*Изгревите в небето са различни от изгревите на земята*, помисли си Ана миг преди да забележи как няколко слоесто-купести облака се събираха във форма, подобна на риба. Момент, въобразяваше ли си, или това бе не просто риба, а съомга?! Ана не се сдържа и се усмихна на себе си. Прие го за знак – за предвестие, че бързеите я очакват.

Стюардесата тактично я потупа по ръката, преди да ѝ подаде закуската, а Ана се обърна, механично пое таблата и побърза да се гмурне обратно в мислите си. Течението я отнесе към Лили. Момичето от снимката. Дъщеря ѝ. Сякаш бе вчера, когато Лили се промъкваше в леглото на майка си всяка неделя сутрин, за да се излежават, докато гледат анимационни филмчета. А сега бе вече осемнайсетгодишна госпожица, току-що завършила колеж в Оксфорд. Ана потрепна от спомена колко красива бе дъщеря ѝ на абитуриентския си бал, когато внезапно...

*Искам да я видя днес!* – гласът на Колектора прокъркна в мислите ѝ и грубо прекърсна нейния унес. Ана бързо разтърси глава. Искеше час по-скоро да се отърве от неприятното чувство, което я обзе.

*По дяволите, забранявам си да мисля за него по време на това пътуване! Край! Стига! Каквото било – било. Сега*

*просто ще се наслаждавам и няма да се притеснявам за него, зарече се тя.*

Скоро самолетът започна да се снижава. Беше първи август 2014-а.

В зоната за пристигащи на летището в Сан Франциско жена с перфектна бяла усмивка и пъстър букет цветя в ръце се озърташе в очакване. Съзирайки Ана, тя започна енергично да маха.

– Хей, добре дошла в Америка – радостно възкликна Стейси, когато двете сърдечно се прегърнаха. – Направо ще се влюбиш в Кали! – категорична бе Стейси, която галено наричаше така щата Калифорния. – Децата са много развълнувани от пристигането ти. Направили са дълъг списък с интересни места, които да разгледаме. Утре отиваме в Станфорд, после в Сан Франциско, Напа и останалата част от Силициевата долина. Ами ти? Имаш ли някакви специални желания?

– Дааа, искам да видя голф игрището „Пebъл Бийч“ – отговори Ана, без да се замисли, – за друго нямам претенции.

По пътя двете жени оживено разговаряха в колата. Не се бяха виждали повече от две години и имаха толкова много неща да си кажат. След час завиха към малко кръгло площадче, трогателно наречено Loveland Court (Земя на любовта) и спряха пред една от спретнатите бели къщи. Намираха се в сърцето на Силициевата долина, където Стейси и нейното семейство живееха от петнайсет години. Съпругът ѝ Ръсел беше успешен софтуерен инженер. Имаха две деца и глухо куче.

– Е, пристигнахме у дома – каза Стейси и изключи двигателя.

– Страхотно местенце си имате – възхити се Ана, а после двете грабнаха куфарите и влязоха вътре. Звуци от тичащи

и весело крещящи деца изпълниха къщата. Ана щеше да остане в този дом няколко седмици, докато не започнеше нейното обучение по коучинг в Санта Крус.

На следващата сутрин тя се събуди, обхваната от приятно усещане за уют и топлина. Слънцето огряваше стаята ѝ.

„Добро утро, Анче!“ – тихо прошепна на себе си. Като дете всички я наричаха „Анче“, което сега звучеше малко лигаво, но тя си го харесваше и се обръщаше по този начин към вътрешното си аз. Глъчката от долния етаж ѝ подсказа, че хлапетата са будни и гледат телевизия, а щом долови аромата на пресни палачинки, тя бързешком нахлузи дънки и бяла тениска и слезе долу.

– Добро утро, банда. Времето е чудесно! – поздрави тя.

– Ами тука е така почти всеки ден – каза лъчезарно Стейси. – Вземи си чиния и сядай при нас.

Тя, Ръсел и децата закусваха заедно на голяма кръгла маса. Ана не чака втора покана. Умираще от глад. Настани се на стола до хлапетата и закачливо ги попита:

– Какво е това, което има едно око, четири крака и половин опашка?

Те се опулиха и спряха да дъвчат.

– Ми... не знаем – призна момичето. По-малкото му братче гледаше в очакване.

– Половин омар – усмихна им се Ана и се залови с палачинката си, а дружен смях огласи трапезарията.

Както бе обещано, обиколката за разглеждане на забележителности стартира веднага след закуската. Отпратиха се към Станфорд, защото бе близо до Ловленд предвид евентуалната умора на Ана след полета.

Тримата възрастни извървяха обсипаната с цветя алея към 123-годишните достолепни сгради във вътрешния двор на световноизвестния университет, докато двете деца се стрелкаха покрай тях с тротинетките си. Наоколо имаше стотици туристи. Ана неволно направи сравнение с Оксфорд, където бе прекарала доста дни, посещавайки Лили. За разлика от дъждовна Англия Калифорния бе благословена с изобилие от слънчева светлина, под която цветовете изглеждаха някак по-наситени. Освен това тук се усещаше и още нещо... Ана потърси повече информация в смартфона си и попадна на девиза на университета:

The wind of freedom blows („Духа вятърът на свободата“) – да, ето това определение идеално описваше атмосферата наоколо. Тя продължи да чете от официалния уебсайт: „Калифорнийският сенатор Лийланд Станфорд и неговата съпруга са основали университета през 1885 година върху 8000 акра на животновъдната ферма „Пало Алто“, където са се отглеждали и тренирали коне. Кампусът и до ден днешен носи прозвището Фермата...“.

*Ферма, коне, хиподрум, Зелената крепост, Колекторът...* – умът на Ана се отскубна от юздите и запрепуска без контрол. Мустанг. Луд мустанг. В съзнанието ѝ се занизаха образи на хора и случки, припомниха ѝ вихрените емоции, свързани с дните, когато бе изцяло отдадена на конете.

*Стига! Просто забрави!* – мислено се възпря тя.

– Побързай, да вървим! – чу Стейси да я подканя нетърпеливо, затова кимна и всички вкупом се насочиха към арката на вътрешния двор.

Щом влязоха, Ана направи няколко панорамни снимки и ги изпрати на Лили. „Виж, в Станфорд сме. Тук е магнетично. Ще те доведе някой ден“, написа отдолу.

„Супер, много е яко!“ – дъщеря ѝ реагира веднага, добавяйки възхитен емотикон.

Ана отвърна с „целувка“ и потърси с поглед заливащите се от смях хлапета. Със сигурност вече щяха да са се плъснали във фонтаните, ако в Калифорния тогава не беше сухият период и водните басейни в района на университета не бяха изпразнени...

Върнаха се в Ловленд по мрак. Всички бяха изморени. Тази вечер обичайните ритуали бяха малко по-разтеглени. Децата вечеряха в седем и половина вместо в шест и половина, Ръсел изпи две чаши вино вместо една, чиниите бяха оставени на масата до сутринта, а умореното семейство си легна по-късно от обикновено. Лампите изгаснаха. Къщата притихна. Само Ана бе будна. Часовата разлика се криеше във възглавницата и разбъркваше мислите ѝ.

*Ферма за отглеждане и трениране на коне...*

*Духа вятърът на свободата...*

*Зона, свободна от Колектора... Шът, не споменавай името му, Анче! Не и по време на това пътуване...*

*Това пътуване... ще промени живота ми...*

Най-сетне и Ана заспа с усмивка.

## Глава втора

### КОЛЕКТОРЪТ

Колекторът беше... той беше... най-вече себе си. Преди всичко – една изключително интелигентна личност, далеч над средното ниво. Неговият мозък обработваше информацията значително по-бързо от останалите и му даваше предимството да вижда много ходове напред, все едно умът му бе следващо поколение биокомпютър. За никого не беше чудно, че има магистърска степен по висша математика. Но сякаш фактът, че мисълта му течеше с бясна скорост, не бе достатъчно предизвикателство, ами на всичкото отгоре той говореше тихо и бавно, което изискваше цялото внимание на събеседниците му. Да, комуникацията с Колектора беше някак консумираща.

Носеше му се славата, че е брилянтен играч на покер – един от най-добрите, и това го правеше експерт в потискането на емоциите му, контролирането на ситуацията, манипулирането и разбира се, блъфирането. Първите срещи с него можеха да се сравнят с усещането да се гледа Формула 1 толкова отблизо, че преминаващите състезателни коли да се превръщат в неясни цветни светкавици. А веднага щом общуването приключеше, едно пълзящо чувство започваше да измъчва съзнанието на човек и да алармира, че неусетно и ловко Колекторът бе успял да измъкне всякаква информация, която евентуално би му била от полза. И то с майсторство.

*Доминиращо* бе най-точното описание за присъствието на Колектора. Обличаше се небрежно с дънки и тениска, но неговите мъжки аксесоари бяха редки и много скъпи, като например швейцарският часовник от лимитирана серия. Лицето му не бе много изразително, все едно покрито с маска, а очите му изглеждаха така, сякаш наблюдаваше света отвътре. Косата му бе късо подстригана. Бе в добра физическа форма, а когато ходеше, някак си плъзгаше крака по пода, може би навик, останал от самбото, което някога бе тренирал.

Независимо къде се намираше или какво правеше, той бе самоуверен и уравновесен, винаги наясно с обкръжаващата го среда и с точната си позиция в нея. Беше постоянно нащрек, нащрек и готов да действа с пълния си потенциал. Когато беше в родината си, Колекторът имаше денонощна охрана от поне четирима професионални бодигардове, членове на личния му специален отряд. Можеше да си откъдне и да се отпусне само в чужбина, далеч от офиса и задълженията си.

Популярен бе с трите си големи страсти: парите, изкуството и жените (горе-долу в този ред). Но актът на притежаване не бе единственият стремеж на Колектора, всъщност той харесваше целия ритуал по локализиране, дебнене и завоюване на онова, което го интригува. Заради тръпката непрекъснато търсеше ново предизвикателство и намереше ли го... беше вълнуващо да се наблюдават действията му – премерени, прецизни и хладнокръвни. Без граници, без скрупули, без милост, без лоялност, без състрадание и без да се влагат чувства. Той бе човек със собствен морал.

Парите бяха слънцето в системата на Колектора, върховният източник на светлина и енергия, центърът за всички гравитиращи планети и сателити, причината за смисъла и съществуването, най-голямата ценност от всички ценности.

И съвсем логично за човек с неговия умствен потенциал и хищническа вътрешна нагласа бе просто въпрос на време да се сдобие с огромни активи по сметките си и в трезорите си. Защото правенето на пари в една новородена демокрация без утвърдени закони приличаше много на играта на покер и Колекторът успешно прилагаше същите стратегии в бизнеса си. Предпочиташе краткосрочните сделки с високи печалби и по подразбиране блъфирането се приемаше като част от играта.

Имаше само една организация, в която той бе основен акционер и инвестираше дългосрочно в продължение на години – единствената букмейкърска компания в страната. Създадена след края на социалистическия режим, тя бързо се бе превърнала в популярна верига от пунктове за залагания. Известно е, че хазартният бизнес носи доста добри печалби на собствениците си, и Колекторът също не правеше изключение. Това бе неговият непресъхващ източник на средства, постоянно подхранван от милионите, търсещи бърза и лесна печалба. Затова една от основните му цели през годините бе да запази статуквото, като остане монополист в областта на залаганията. И засега триумфираше. Ловко използваше финансовата си сила и политическото си влияние и в продължение на десетилетия никоя друга чужда или местна компания не бе допусната да получи лиценз за залагания и да се конкурира с неговата. Колекторът бе твърдо решен да изтръгва всички плевели в зародиш, преди някой от тях да е успял да навреди на безценното му растение или да отрови златните му плодове.

Останалите компании, в които имаше участие, не се задържаха дълго и не му бяха толкова важни, тъй като тяхното основно предназначение бе максимално да допринесат за увеличаване на личните му авоари. Обслужилите тази кауза

дружества нерядко обявяваха банкрут вследствие яростната му експлоатация, но Колекторът възприемаше всичко това като косвени жертви.

В същото време личната му колекция от картини и уникални старинни предмети нарастваше непрестанно. Някои от антиките купуваше от търговци, други си набавяше от черния пазар на иманярите. Само че за негово съжаление повечето от тях бяха в лошо или дори трагично състояние. Колекторът не бе удовлетворен. Като персона със специални изисквания той нае собствен екип от експерти и реставратори. Оборудва модерна лаборатория за възстановяване и консервация и ги настави близо до офиса си, за да ги контролира лично. Там бе извършена огромна работа със забележителен професионализъм, докато най-накрая се получи желаният от него резултат.

Сега вече Колекторът можеше да се похвали, че разполага с изключителни екземпляри с висока стойност, смайваща красота и в перфектно състояние. Между съкровищата му бяха някои изумителни артефакти, предимно от тракийския период – неговата предпочитана епоха. Той притежаваше поне три тракийски царски корони от пети век преди Христа, считани от специалистите за едни от най-драгоценните и редки оригинали на античната култура. Само няколко такива имаше намерени. Експертите твърдяха, че ако се продадат на търг, цената на всяка от короните може лесно да достигне милиони.

Колекторът разполагаше с най-голямата колекция от ритони в света, датиращи от шести, пети и четвърти век преди новата ера. Притежаваше още златна погребална маска от пети век преди Христа, разнообразни древни съдове и много тракийски ювелирни изделия. Имаше пет почти пъл-

ни бойни костюма и бе горд собственик на мраморния бюст на император Траян Деций и на две бронзови статуетки на Марс и Венера от трети и четвърти век.

Говореше се, че неговата крупна колекция от антични произведения на изкуството е оценена на 100 или дори 200 милиона и че е по-голяма от тази на Националния музей.

Един ден Колекторът реши, че е време да покаже съкровищата си на света, и за целта неговият кабинет бе превърнат в музей. Инсталирана бе специална климатична система, която да поддържа подходяща стайна температура и влажност, необходими за правилното съхранение на експонатите. След това бяха подбрани някои от най-атрактивните му шедеври и внимателно бяха преместени в неговата стая. По-малките, като короните и бижутата, бяха изложени индивидуално в кристални витрини. Останалите бяха аранжирани наоколо.

Със сигурност Колекторът можеше да тържествува. От една страна, щеше да прекарва времето си, заобиколен от скъпоценните си вещи, а от друга – всеки посетител, поканен или допуснат в неговия свят, щеше да бъде дълбоко впечатлен и респектиран. Мисията – изпълнена.

Същевременно задоволството от притежаването на всичките картини и статуи на света не можеше да се сравни с блаженството, което Колекторът получаваше от другата си голяма страст – жените. И може да се каже, че привличането беше взаимно. Атрактивни представителки на нежния пол, които да провокират похотта му, имаше навсякъде, а пък за добра участ Колекторът притежаваше голям спектър от качества, с които да изпъкне и да ги изкуши.

„Кой каза „ограничения“? Изгорете го на клада!“ – обичаше да повтаря той, а думите му бяха придружени от многозначителен жест, ясно показващ къде се намира кладата.

Колекторът можеше да намери женската привлекателност в много форми и цветове – руси или брюнетки, слаби или закръглени, знаменитости или обикновени, опитни или незрели. Желанието му бе вродено и безгранично. Разделяше младите жени на две категории: такива, които „стават“, и такива, които „не стават“. Просто и ясно. За него чифтосването бе едновременно антистрес терапия и катализатор на самочувствието му. Можеше да се предположи, че в края на своите петдесет Колекторът бе имал адски много афери и бе опитал почти всичко в леглото (и къде ли не другаде), но реалната статистика беше известна единствено и само на него.

Понякога измежду многото тествани мадами той си намираше по някоя специална, която да притежава точните подправки според вкусовете му, и охотно я прибавяше към фаворитките си. Беше щедър с тези момичета, осигуряваше им пари, коли, домове и дори кариери. И понеже Колекторът бе в състояние да плаща много сметки, количеството на покровителстваните грации също не бе малко. В крайна сметка „имам достатъчно“ не беше сред неговите убеждения.

Като любовник той бе от типа завоевател. Ухажването и ласкаенето не бяха част от подхода му, даже намираше подобно поведение за загуба на време. Ако някоя му харесваше, той действаше по същество, като умело подкрепяше сексуалното си предложение с нещо примамливо или дори неустойимо в зависимост от интересите и характера на съответната жена. Тази негова стратегия бе толкова добре изпитана във времето, че работеше почти безотказно. Само няколко изолирани изключения бяха отчетени досега.

В продължение на много години Колекторът живееше напрегнат и стресиращ живот, което го държеше буден през нощта, и той бе свикнал да прекарва тъмните часове на де-нонощието навън. Обикаляше клубовете с компания или

сам. Прескачаше от едно заведение в друго, за да получи по-широк поглед върху мозайката на нощния живот. И ако за повечето хора забавлението бе свързано с пиене и танцуване, за него не беше така – той не бе голям фен нито на едното, нито на другото. За него това си беше парад. Той оглеждаше хубавиците в заведенията, търсеше нови интригуващи екземпляри, като в същото време ласкаеше егото си, отмятайки наум онези, които вече бяха в списъка с трофеите му. И така, докато милиони обикновени хора прекарваха вечерите си в гледане на телевизия, Колекторът бродеше навън, за да актуализира женската си колекция.